II, 12, 1937

LEI 5

„Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere. Pentrucă, condiţia învierii stă în acceptarea prealabilă, neşovăitoare, senină, a durerilor şi apăsării mormântului".

ICONAR

Directori *Liviu Rusu* *Mircea Streinul*

Redacţia şi Administraţia Cernăuţi, Piaţa Unirii 3

Apare lunar *Abonamentul anual 60 lei*

Tineretul şi politica externă

de MIHAIL POLIHRONIADE

Punctul de vedere al tineretului legionar în materie de politică externă e determinat de două criterii: unul realist — geografie, istorie, politică — altul idealist — credinţă, ideologie, spiritualitate.

Geograficeşte România e vecina Rusiei, un imperiu colosal cu o populaţie de opt ori mai numeroasă ca a noastră. Iată o realitate care determină nu numai politica, ci însăşi viaţa, istoria României ca stat şi ca naţiune.

Istoriceşte de când Rusia a devenit vecina noastră — acum 150 de ani ajungând la Nistru — am avut încontinuu de suferit de pe urma ei. În 1812 am pierdut Basarabia. Au urmat apoi, până după războiul Crimeii, ocupaţii ruseşti, epoca regulamentului organic, protectorat rusesc. Numai biruinţa puterilor occidentale în războiul Crimeii, paralizie momentană a Rusiei, ne-au îngăduit unirea şi înscaunarea dinastiei străine.

Dar la 1877 Rusia atacând Turcia trece prin România. Guvernul şi Domnul acceptă trecerea numai în urma încheerii unui tratat prin care ni se garanta integritatea teritorială. Armata română intervine la Plevna — într'un moment critic pentru Ruşi — şi joacă un rol hotărâtor la câştigarea războiului.

Totuşi, cu tot tratatul, deşi aliaţi, Rusia nu se sfieşte să ne răpească cele trei judeţe basarabene.

Timp de 38 de ani — 1878—1914 — ducem o politică de neîncredere, de apărare faţă de Rusia. Dar la 1916 se pune problema realizării idealului naţional pe care nu-l puteam înfăptui, decât alături de aliaţi, deci şi de Rusia. România intră în războí iarăşi alături de Moscova.

Rezultatul? Rusia nu se ţine de nici unul din angajamentele luate. Trupele ruseşti nu ne vin în ajutor la timp. Apoi, în 1917, dezertează în masă de pe front, însfârşit, în urma bolşevismului, Ruşii atacă satele şi oraşele României şi încearcă detronarea Regelui Ferdinand.

Aşadar în 150 de ani de vecinătate ne-am putut convinge că atât duşmănia cât şi prietenia Rusiei sunt egal de periculoase integrităţii teritoriale şi independenţii statului român.

Politiceşte. Ce concluzii putem trage din realitatea geografică ce ne arată că România e vecina unui colosal imperiu, cu o populaţie de opt ori mai numeroasă ca a ei şi din istorie, care ne dovedeşte că imperiul rus — fie ca prieten fie ca duşman — e egal de periculos statului român... (Mai amintim că Rusia n'a recunoscut nici până astăzi alipirea Basarabiei la România)? În primul rând aceia că problema pusă e singura esenţială pentru politica externă românească.

A doua constatare ce se desprinde din cercetarea realităţilor geografice şi istorice este că o politică de prietenie sau — ferească Dumnezeu — de alianţă cu Rusia a fost funestă în trecut şi va fi funestă în viitor.

Rezultă de aci necesitatea de a fi duşmani declaraţi şi înverşunaţi ai Rusiei? Hotărît, nu! Ar fi o politică imprudentă şi periculoasă. Putem trăi cu Rusia într'o poziţie de echilibru neutru, fără prietenie, fără duşmănie. O atitudine de prudenţă neîncrezătoare.

Consecinţa firească a acestei atitudini prudente şi defensive este alianţa cu Polonia.

Polonia şi România au aceleaşi interese faţă de Rusia şi reprezintă împreună un bloc de 50 de milioane de oameni. Deci nimic mai natural decât faptul că socotim această alianţă ca alianţa esenţială a României.

Altă concluzie: atâta timp cât Germania e duşmana Rusiei, ea e un factor de echilibru indispensabil în Europa Centrală, ca atare România nu-i poate fi o inamică eventuală. Dimpotrivă apropierea româno-germană se impune.

* * *

Dar Ungaria? Dar Bulgaria? Amândouă împreună n'au decât circa 13 milioane de locuitori faţă de cele 19 ale României. Nu mai vorbim de posibilităţile militare, economice, tehnice ale României care sunt mult mai mari ca ale Ungariei şi Bulgariei împreună.

Deci România poate ţine piept singură Ungariei şi Bulgariei împreună. Această primă constatare ne arată imediat cât de secundare sunt problemele ungară şi bulgară faţă de cea rusă. Nu numai atât! Impotriva Bulgariei, suntem apăraţi de Înţelegerea Balcanică iar împotriva Ungariei de Mica Înţelegere. Sunt două alianţe folositoare dacă li se păstrează caracterul local, de garanţie reciprocă faţă de Bulgaria şi Ungaria. Trebue să refuzăm însă cu îndărătnicie ca de dragul unor alianţe cu caracter local, încheiate ca o garanţie suplimentară faţă de două duşmănii cărora le putem face faţă singuri, să ne vedem târîţi într'un conflict european în care noi n'avem nici un interes de apărat. Cu atât mai mult trebue să respingem cu indignare încercările unora din aliaţii noştri de a ne împinge în braţele Rusiei.

* * *

Spuneam însă la începutul acestui articol că pe lângă criteriul realist, există şi unul idealist care determină punctul de vedere al tineretului legionar în politica externă. El a fost magistral definit de Căpitan în memoriul înaintat în toamna trecută M. S. Regelui.

Mişcarea legionară a luptat şi luptă împotriva judaismului, împotriva bolşevismului, împotriva democraţiei masonice, pentru cruce, pentru popor, pentru un stat nou şi puternic românesc. Ea nu-şi poate renega idealurile şi trăda morţii. Deaceia ea nu va admite nici odată ca ţara noastră să intre într'un războí alături de judeo-bolşevism în contra Europei creştine şi

(Continuare în pag. 4)

CATRENE

INTREBARE

De ce cu ghiocell să-mi înfrățesc cărarea
Când toamna ne colindă pe vreri de primăvară?
De ce să rup psaltirea citită'n fapt de seară
Şi pârgurile vrerii să'nduplece uitarea?

SBOR

Aleargă ridicate pe umeri de arşiță
Trofeele uitării în veri de amintire,
Legate'n cruci şi'n daltă de grele cimitire
Ne sboară azi tăcerea ca'n toamnă ieri o şiță.

PLOUĂ

Aruncă curcubee şi ploi peste hotară
O toamnă de uitare în cântece de nai.
Ne mângâie iubirea şi frunza ce-o lăsai
Departe, să se facă veşmânt pentru o țară.

TOAMNĂ

Se scutură salcâmii şi dorm bujori în soare,
In câmpuri cântec sfarmă altarul de făină,
Dar în priveghiu de seară la moara cea străină
Hulubii toarnă neguri şi împletesc ninsoare.

APUS

O roată pică veşted şi strigă'n depărtare;
Din suliți de lumină păşesc azi trandafirii
Sfioşi, spre cimitire, la sărbătoarea firii
Şi clopotul de veghe răsună în altare.

C. PÂRLEA

MOŞTENIRE

Uite, mâna aceasta aspră şi bătătorită
A mângâiat fruntea mea obosită,
M'a călăuzit prin vis şi prin viață
Şi-a făcut din întuneric dimineață.

Vezi, degetele acestea întoarse de povară
Au trecut prin părul meu ca o adiere uşoară;
Pe palmele acestea roase de muncă
Am adormit ca pe-o însorită luncă.

Ca orice sălbăticiune de Dumnezeu lăsată
Din sânii aceştia mi-am supt viața toată.
Cântecul care colcăe azi în mine
L-am învățat, mamă, dela tine.

C. ŞTEFĂNIU

ZABAVA

In albumul fără amintiri
Fluturii târzii au înghețat de toamnă
Cu aripile desfăcute ca nişte peceți
Aşteaptă veghile să se destrame.

Fata oacheşe, prietenă cu sobolii
Imi desface sufletul ca un plic
Pe treptele somnului meu, şi-a pierdut
Condurul din picior, fără ştire.

Streaşina de argint e'n ploaie afară
Inimă peste care te apleci
Să-i afli tremurul mărunt ca de aripi
Urnă de cântece irosite.

Ai auzit? Prin şuvalele reci
A cântat un pom ca o făptură
Par'că a oftat cineva de sub buruieni,
Ferecat, în grădini de întuneric.

AL. ALEXIANU

RĂVAŞ

Ioane,

Am auzit că semănați revolte prin ogoare
Şi că pliviți, de zor, străina buruiană.
Vă simt crescuți din lanțuri şi piroane,
Răsmeriță aprinsă pe chipuri de catană.

Vă scriu, că sunt copil al țarinii şi-al satului,
Din mine legea de împotrivire muşcă.
Inscris şi fulgerat în cartea leatului,
Şi gândul meu e praf de puşcă.

In cimitirul simplu, vere de departe,
Am un bunic cu gânduri vii în trupul mort.
Țăranul ăsta minunat mi-a scris o carte
Şi vorba lui cu mine, legământ, o port.

Nu vreau să-ți cer prea mult, Ioane
Ci numai să-ți aduci, te rog, aminte:
Când vor veni iar vremuri de prigoane —
Spovădui ruga mea sub patrafire sfinte. —

Şi vor porni din nou, cu săbii şi cu pară,
Străinii, să ne fure viața, — hoții! —
Să-l strigi şi pe bunicul, într'o seară:
Hai, moşule, la luptă, cu nepoții!

VALERIU CÂRDU

UMBRA CARULUI

PRÂNZ

Fiecare prânz al meu e praznic
Fiecare gând al meu e paznic,
Pentrucă pe brazde trupul mi-l hrănesc,
Şi'n duhul vechilor tradiţii vieţuesc.

Odihna mea e pentruca să-mi svânt sudoarea
Şi să privesc'nainte până unde sue'n veac cărarea;
Şi-apoi la umbra carului desfac
In crucea mea de D o a m n e - a j u t ă, prânz sărac...

SOMN

Prin somnul meu ameaza linişte lasă
Mi-i capul pus pe fânul de mătasă
Mă duc în vis cu linişte şi minune
Ca sufletul pe fir de rugăciune...

Privesc în vis ogoare surizând
Şi melodia brazdei cântă'n gând.
Eu sunt ţăran cu suflet rupt din zei
Şi-aştept să-mi înţeleagă sufletul, ai mei...

BAT COASA

Cu lovitură de ciocan subţii
Tăişul coasei pentru vremi tîrzii
Ritm vremilor prin văi trimit;
Dar... pân'atunci ameazu-i liniştit.

Pe drumul de credinţă şi de vis
Trudirile de mult mi-am fost trimis
Trudirile trăesc ici în pământ şi'n zări
Şi cine nu cunoaşte-a lor cărări?

GRIGORE BUGARIN

ALPINĂ

Săgeata unui conifer
solitară, înseamnă drumul spre cer.

Cabane cu frunţi de sihastru
urcă munţi limpezi, de albastru.

Flori de azur se disolvă'n azur.
Vulturii încrustaţi în gemele cerului pur,

destind evantaiii de sbor fosil.
Caprele cu ochi blonzi, de copil

pasc stele albe de pluş
pe ultimul pământului urcuş.

La porţi de aur, la porţi de cer,
cântă, să intre, întâiul iodler;

şi glasul lui se'ntoarce în văi,
şi trece prin colţi de dulăi.

Şi glasul lui strigă'n cabane de brad.
Se rup din piscuri cântece şi cad

ca frunzele, ca acele de brad...
se rup din piscuri paşi de om şi cad.

YVONNE ROSSIGNON

POVESTE

Am poposit în satul meu spre seară
Şi mi-am culcat durerile în brazde de otavă
Şi capul pe o piatră de hotar.
Turnat-am din pocale cu otravă
Stelele'n sufletul hoinar.
. . . .
Plouă des, plouă mărunt
Scrâşneşte'n mine nemărginitul prund.
Plouă des, plouă mărunt, plouă mereu
Sufletu-i tăcut şi greu
Şi straiul meu
E rupt.
Plouă
Picături de rouă
'N nemărginitul meu, —
Pe-obrazul trist şi supt.
Adorm cu mama'n gând şi vis
Adorm pe-o piatră de hotar,
Trist e drumul dela paraclis
Spre pălimar,
Căci plouă mărunt, plouă mereu
In lutul din lăuntrul meu:
Iar sunt singur cu sufletul hoinar.

VIRGIL BACIU

NUFAR

Căciuli de oaie-a tras pe ochi' apusul
Şi s'a culcat în munţii ardeleni...
Dorm scorburile, negre ca neguşul —
Ard flori de lună'n fagii bănăţeni...

Căci desfoiată ca un nufăr alb
Şi-a stors rubinu'n vadul dur —
Şi-acuma, ca un taler de argint,
Alunecă înaltă pe azur...

PAVEL P. BELU

Ancorare depărtată

Fir blond, suav prelins,
Peste declin de August aromit
Catarg cu fîlfîiri către zenit
Joc fin pe braţ ca lebedele nins.

Işi albăstreşte sera undelemnul
Şi amintiri rostogolesc brăţări
Când din aiâtea calme ancorări
Navigatori pe vis culegem semnul.

Sub freamătele vechi poate mai ştii
Colind rămas cu tufănici şi stele
Medalioane'n albe rămurele
Anină ritual de veşnicie.

OCTAV SERGEŢIU

Suntem în plin război

Erà după uciderea mișelească de către comuniști a camaradului Gheorghe Grigor. În jurul Crucii așezate pe locul căderii sale mucenicești, un talaz de creștini adăsta de parcă toți arborii grădinilor luaseră întruchipare omenească întru jelirea fratelui lor.

De pe o ridicătură, Generalisimul Gh. Cantacuzino rosti spre toate unghiurile zării: „Suntem în plin război! In orice clipă, eu sau altul dintre noi, poate cădea sub lovitura inamicului... Suntem în plin război!"

Sufletul ni-i, zi cu zi, tot mai electrizat de această profetică anunțare. Se obișnuise lumea să dormiteze fără grijă în paiele Constituției pașnice... Dar iată, semnalul realității: încă un frate răpus!

In fiecare moment așteptam ieșirea sufletului neamului dintre zidurile cetăților ciumate, în câmp, spre codri și munți, să-i îmbrățișeze, să le cuprindă pe toate în bucuria regăsirii pentru de-a-pururi. Și, iată, răbdarea ne fu luminată, iar, de scânteierea unui semn dumnezeesc: alți doi Generali ai spiritului rumânesc au sunat mobilizarea, și ca doi profeți au anunțat în cele patru unghiuri ale lumii românești: suntem în plin război! Război cu atât mai crunt cu cât neamul e silit să lupte cu mânile legate...

Rezultatul este dureros, precum îl vedem. Sunt dipticile mari cu mucenici: Ion Moța, Vasile Marin, Sterie Ciumetti, Cristache Solomon, Virgil Teodorescu, Niță Constantin, Toader Toma, Nicolaie Bălăianu, Gheorghe Negrea, Gheorghe Grigor... cărora urgia inamicului le urmărește până și crucile la căpătâi.

Rezultat al războiului sunt Maramureșul și Basarabiile de înfometați și tuberculoși, încovoiați sub muntele sărăciei de n'au nici cei câțiva coți de pânză necesară să-și îmbrace trupul. In Maramureș, țărani bătrâni umblă cu picioarele goale: izmene au doar cei „înstăriți". Pânea ce-o mănâncă ei a arătat-o Căpitanul, odată, întregei țări: pământie și aspră ca și chipul lor urgisit. Dar și pe asta o au doar „înstăriții".

Rezultat al războiului ce ne sufocă sunt și bisericile părăginite, școlile cu hârtie în loc de geamuri și munții tot mai goliți de păduri și aur.

Și când durerea e atât de mare, nu a putut să nu sângere inima de apostol a Patriarhului: *„Sunt orașe și ținuturi întregi unde nimic nu mai e românesc decât sărăcia, mizeria cea mai neagră, „umbra spinului". Iți vine să plângi de mila bietului român căruia (jidovii) îi storc și măduva din oase".*

Sunt semne mari acestea. Dascălul între dascăli Nicolae Iorga și Vlădica Vlădicilor, cu adevărat Fericitul Patriarh al Rumânimii, dacă n'ar fi făcut decât atâta până acum, au binemeritat totuș dela nație pentru dreapta judecată a vrăjmașului ei și pentru luminarea drumului mântuirii. Mărturisim: I. P. S. S. Patriarhul Miron și Profesorul Iorga, nici odată n'au fost mai frumoși în ochii neamului ca acum!

Astăzi, ca și în vremuri de demult, cutropirea dușmanilor ne-o anunță biserica prin glasul vlădicilor. Și clopotele parcă sună altfel... Iar focurile ce se aprindeau odinioară pe coline, sunt vâlvătae: dela capăt la capăt de țară, sufletul neamului arde uriaș în căință și întoarcere la Dumnezeu.

GH. ANTONOVICI

---

naționaliste. De aci și poziția față de Liga Națiunilor, oficina judeo-masonică geneveză. Legionarii socotesc o adevărată crimă faptul că de dragul Ligii Națiunilor, al judeo masoneriei și al bolșevismului România a luat parte la sancțiuni împotriva Italiei, stricându-și toate interesele economice și îndușmănind marea putere latină.

Pe viitor tineretul românesc crede că numai o politică externă i n d e p e n d e n t ă, inspirându-se exclusiv din interesele românești, respingând tutela masonică a Parisului va putea face față situației garantând României nu numai pacea și integritatea frontierelor, ci și onoarea ei de națiune creștină și latină, destinul și viitorul ei în lume.

MIHAIL POLIHRONIADE

Reportaj german

Iulie 1937. Un popor și-a găsit făgașul. Trăește greu și totuși trăește bucuros. O arată zâmbetul și mulțumirea fetelor, trădând echilibrul sufletesc și pacea inimii. Deși pânea zilnică e greu muncită și strâns crutată, domnește în atmosfera țării liniștea prietenoasă care se revarsă din sufletele molcomite prin încrederea în destinul țării și în Conducătorul hărăzit de soartă. E plăcută călătoria prin Germania în atmosfera aceasta de optimism tonic, care pentru străin se manifestă prin amabilitatea, buna voința și voia bună ce o întâlnește peste tot. Națiunea germană pare că zâmbește ca cel care trezit dintr'un coșmar sângeros, se bucură surprins de lumina dulce a soarelui de dimineață. Și acest zâmbet prietenos se înalță din suflete, fuzionează și acopere pământul german ca o boltă de fericire, acesta e cuvântul, care te farmecă și te cucerește. Iată ce însemnează un popor care-și trăește destinul! — Un gând amar se strecoară în inima întoarsă spre țara mea, rămasă atât de în urmă, încuiată în ziduri negre și murdare, pe care tot nu le mai sparge ca să se elibereze spre dumbrava verde a destinului ei adevărat. Avea dreptate Dante: e crudă fericirea altora în nenorocirea ta.

Așa m'a întâmpinat Germania necunoscută până acum, trăindu-și mulțumită viața pe calea adevărată, prosperând, înflorind, întinerind și înoindu-se prin virtutea magică a sufletului regăsit. Uneori simți suspinul de ușurare ce se înalță din piepturi. Din vorbele oamenilor, din detalii imponderabile înțelegi că poporul german n'a avut de înfrânt atâta un r e g i m p o l i t i c de esență democrato-jidovească, pe cât propria p s i h o l o g i e a î n f r â n t u l u i, ce se încuibase, cu scepticismul, desechilibrul, desorientarea inerentă, fautoarea tuturor alunecărilor. Mediul de grație al microbului jidovesc și comunist. De aceea mereu și mereu ți se pare că Germanul răsuflă ușurat, îți dai seama că a reușit să rostogolească o piatră de moară depe inimă, că a sfâșiat păinjenișul depe conștiință și-i simți o umbră de amar în glas când îți vorbește de trecutul după-războiului. Dar și ce sinceră bucurie, stăpânită, cuminte, când îți vorbește despre azi. Toți își închipuie Germania tronând teatrală și rigidă pe victoria ei politică. Pe când, ea gustă discret și înțelept victoria morală pe care a izbândit-o în sufletul ei o vreme pustiit de înfrângere și murdărit de jidani și trădători. Schimbarea la față a Germaniei e de ordin sufletesc, spiritual, de aceea iradiază din ea atâta putere de convingere, atât optimism cuceritor, cu toate greutățile materiale cu care luptă un popor de șaptezeci de milioane strâmtorat pe un pământ sărac și totuși gospodărit cu atâta dragoste și râvnă, că e o plăcere să-l privești, grădină pentru sărbătoarea renașterii morale pe care o trăește Germania de azi.

Sunt unii cari din hitlerism nu văd, din afară, decât disciplina, și o identifică cu prusianismul antebelic. Ce greșeală! Nimic din ce a fost atunci nu este azi. Dela disciplina impusă la cea consimțită, iubită, e o prăpastie. Nu disciplina cohortei, ci solidaritatea în comunitate de dragoste e total, și aceasta este în Germania de azi. Disciplina e acolo un fapt al coheziunii morale. De aici înfățișarea prietenoasă, camaraderească, și trebue să repet, f e r i c i t ă, a țării. Hitler este un German de sud. Acest lucru se simte cu putere. El aduce în sufletul poporului

său mlădierea, vioiciunea, temperamentul sudului, transformând cazarma prusiană într'un parc cu alei, flori, statui și jocuri de apă, în care sufletul crește liber și armonic. Imperialismul antebelic crease o ordine rigidă. Epoca de acum dă sufletului german un stil. Pentru germanul de azi se pune aceiași problemă ca și în artă. Opera de artă nu se face prin legi dogmatice, dar nici prin libertate anarchică. Numitorul comun între ordine și libertate e stilul, care le sintetizează armonic pe amândouă. Simți, în tot ce se face în Germania, această preocupare superioară de pedagogie socială, și vezi pretutindeni roadele. Germanul de acum e altul decât cel știut dela părinți. Lui Bismark i-a urmat acum un Artist, a cărui cea mai mare operă este sufletul poporului său. Stilul hitlerist iradiază din clădirile simple și armonice în toată grandoarea lor, cum este ministerul aerului din Berlin sau însuși stadionul olimpic; din palatul artelor recent ridicat la München unde am văzut cea mai bună și solidă expoziție de pictură modernă a Europei de azi; din stolurile de Hitlerjugend, grupuri de douăzeci—treizeci de băeți între 12—16 ani, conduse de un tânăr abea mai răsărit, și cari mișună în toată țara, pe bicicletă sau pe jos, grupuri din cari respiră voia bună și nu știu ce discretă seriozitate și cari îți fac dintr'odată simpatic regimul ce-și educă astfel tineretul; din admirabila instituție „Kraft durch Freude" care organizează concerte, călătorii în țară și străinătate, vilegiaturi plăcute, pentru cele mai modeste pături ale poporului, muncitori manuali, personal de serviciu, etc., pe prețuri ridicol de mici, încât fiecare membru al comunității naționale poate gusta plăcerile „scumpe" rezervate pe vremuri egoismului democrat și burghez al celor bogați.

Am străbătut vre-o douăsprezece orașe germane. In fiecare hitlerismul și-a pus pecetia printr'o îmbunătățire, o clădire, o instituție. Tot largul țării simte binefacerile regimului nou, și cine va fi parcurs o parte dintr'o autostradă nouă, cum am făcut eu dela Heidelberg la Frankfurt, cu un autobuz al căilor ferate, își va putea da seama în ce abis de negrijă și nepăsare gospodărească se găsește țara noastră, robită finanței jidovești din Paris de către prea luminații noștri conducători democrați.

Dacă vreți să știți ce însemnează rânduială, în înțeles de ordine și organizație, corectitudine, curățenie, ospitalitate, amabilitate și eleganță sufletească; dacă vreți să cunoașteți ce însemnează o țară sănătoasă, stăpână pe destinele ei și trăind împăcată și senină, deși munca e grea și bogăția modestă, — mergeți în Germania de azi.

BARBU SLUȘANSCHI

Definirea pozițiilor

Cine n'a înțeles încă faptul elementar că a trăi înseamnă a lupta? Să definim dară pozițiile! Lupta se dă între Romînul băștinaș, păstrător al comorilor pămîntului romînesc cu drepturi nelimitate, decît de puterea lui Dumnezeu și între jidanul venetic, cotropitor, cu drepturi furate pe acest pămînt. La mijloc, vegetează pur și simplu complicii furtului, politicianii. Ne ridicăm pe culme și vom vedea justiția divină a neamului romînesc. Împotriva ei nu sunt decît fiii lui Satana. Așa dar trei poziții: Romînii, veneticii jidani și complicii. Din toate părțile privite, acestea se disting fundamental, ca și colțurile unui triunghiu. Religios—Romînii sunt creștini, jidanii sunt mozaici, politicianii, atei. Politic—Romînii sunt legionari, jidanii comuniști, politicianii democrați, nu prin vorbă ci prin structură. Romînul încapabil a înțelege mișcarea legionară și a i se incadra e un imbecil, un desaxat, un detracat. A nu putea fi legionar înseamnă a nu mai putea fi creștin și romîn. A sosit timpul să nu mai acordăm nici o circumstanță. Nici pentru acei ce nu cunosc mișcarea. E deadreptul imbecilitate să te încăpățînezi în a nu cerceta manifestațiile neamului tău! Nu sunt scuze: n'am avut ocazia, așa e situația mea, n'am putut! Un lucru le. lipsește Romînilor ce refuză aderența la Legiune. Acesta nu e viziunea clară a situației, căci astăzi numai orbii nu văd. Romînii nelegionari, n'au curajul de a fi stăpîni, de-a impune, de-a voi. Ei se închină, sclavi ai voinței dușmane. Lașitatea întunecă mintea, judecata clară. Nenorocirea e mai mare pentru omul laș și inteligent, care-și acopere slăbiciunea prin teorii incurcate, prin doctrine, sau prin insinuări, mișelii, insulte. Așa înțeleg lupta oamenii slabi. Democrația politicianistă e reprezentanta politică a mișeliei, a decadenții, a lașității. Numai cine a întrecut măsura animalică a decadenței, poate fi democrat convins.

Poporul romîn cel mult și robit își va ridica fruntea la prima răscolire de curaj. El n'are nevoie de teorii, el trebuie să vadă în legionari, stăpîni neînfricați, oamenii curajului romînesc, cari biruesc toate piedicile. *A-l convinge, înseamnă azi a-l încuraja.*

Dintre Romîni numai cine a decăzut atîta încît nici un ajutor nu i va restabili puterea de a deveni stăpîn, om liber, numai cine e sortit să rămîie sclav pe vecie, nu poate fi legionar. Încolo, tot Romînul liber și stăpîn pe sine va fi legionar. *A convinge înseamnă azi a arăta calea ce duce spre libertate.*

Oamenii cari au pierdut contactul cu neamul, acei ce se pregătesc pentru a-l vinde și a-l asasina, le-o spunem verde, trebuie să fie democrați. Cine vrea să fie trădător și asasin al neamului, cine nu mai speră în nimic, cine a căzut dincolo de animal, pentru a-și servi numai propriul său animal, să fie democrat. Altfel nu-și va servi cauza. Democrația e cel mai bun mijloc de destrămare, de asasinare.

In colțul al treilea al triunghiului stă puterea jidovilor. Aceștia știu ce vreu. Ei știu dece trebuie să propage printre creștini democrația cu anexele ei și dece ei toți trebuie să fie comuniști. Comunism e afirmare jidovească, e naționalism jidovesc. Un jidan care nu e comunist e un trădător al intereselor jidovești. Jidanul poate minți, spunînd că nu e comunist, el poate lupta de formă și împotriva comunismului, dar oricînd el o face cu scopul precis de-a sprijini comunismul, cauza națională jidovească.

Un romîn care nu vede într'un jidan un distrugător al statului romînesc, un dușman al Romîniei, un comunist, nu vede nimic. E orb, el trebuie scos din efectivele de luptă ale neamului.

Romînul are un singur prieten — legionarul și doi dușmani — jidanul și politicianul. Din clipa în care s'a înțeles acest lucru, biruința Romînului a devenit inevitabilă.

Clipa cînd vom înțelege toți nu e departe fiindcă azi înțeleg cei mai buni.

GEORGE MACRIN

C R O N I C I

PIETRE DE TEMELIE

■ Ion I. Moța — Prezent. De curând au apărut într'un frumos caet tipărit la „Bucovina" d-lui I. E. Torouțiu două scrisori ale lui Ionel Moța, găsite într'un cufăraș amestecat cu bagajele camarazilor noștri întorși de pe meleagurile hispanice. Ionel Moța și-a prevăzut sfârșitul și a crezut că trebue să fortifice și după moartea sa coloanele ziarului „Libertatea", lăsându-i o serie de articole cari urmau să apară succesiv. Cele două reproduse în „Prezent" răspund acestui gând. Caetul se deschide cu chipul eroului de la Majadahonda și se închide cu tabloul legionarilor morți.

Citim aceste scrisori cu aceeaşi evlavie cu care ne împărtăşim din acea comoară de minte şi suflet ce zace în „Cranii de lemn": ...„Nici o putere, nici o dragoste nu este deasupra Neamului, nu se poate împlini decât în neamul său, afară doar de puterea lui Cristos, de dragostea pentru El«. Pentru această dragoste Ionel Moţa a jertfit conştient în cea mai pilduitoare sublimitate persoana sa, mergând fericit la moarte pentru Hristos. „Apărând creştinătatea chiar pe pământ străin, noi apărăm o putere care e izvor al puterii neamului nostru, iar ascultând de îndemnul dragostei de cruce noi ne supunem, aici în Spania, dragostei pentru neamul nostru românesc"... „Iată pentruce m'am despărţit acum şi eu de cei scumpi mie, de ce nu voi mai fi printre voi trupeşte, iubiţi camarazi şi cetitori ai „Libertăţii"... Dar un cântec legionar spune aşa de frumos: „Cei ce-au căzut ucişi de gloanţele duşmane / Păşesc în rând cu cei ce au rămas"... Eu sunt cu voi, sufletul meu nu v'a părăsit. Eu păşesc aşadar mai departe în rând cu voi cei cari aţi rămas«... ■ »Buna Vestire" a editat într'o cărţulie prinsă de o sugestivă copertă notele de pe frontul iberic ale camaradului Bănică Dobre. Se intitulează „Crucificaţii". Rândurile legionarului român care s'a înapoiat în ţară şi la Căpitan cu un glonte în umăr stau alături de ale lui Neculai Totu, celălalt povestitor al zilelor trăite de cei şapte legionari pe acest front pentru învierea neamului românesc şi triumful creştinătăţii.

LITERARE

■ Victor Morariu — Agata Bârsescu şi Bucovina. Citind broşura d-lui Prof. univ. V. Morariu, am retrăit clipe din trecutul austriac al Bucovinei pe cari ni le evocau în copilăria noastră părinţii, povestindu-ne despre entuziasmul Românilor arboroseni pentru această tragediană cu renume mondial.

ION NEGURĂ

■ Valeriu Grecu: Să facem un gimnaz, nuvele, edit. Cugetarea Bucureşti. Epicul d-lui Valeriu Grecu e intuiţie şi temperament. Deşi nuvela, prin supraabondenţa romanului, a căzut în disgraţie, ciclul d-lui Valeriu Grecu intră în structura scrisului românesc, într'o semnificaţie literară. Să facem un gimnaz mărturiseşte o atitudine hotărîtă în reabilitarea nuvelei româneşti. Atmosferă de realism imediat şi stilul atrăgător din scrisului d-lui Valeriu Grecu, marchează un scriitor de elită. ■ N. Crevedia: Burueni de dragoste, roman, ediţia II. ed. Cugetarea, Bucureşti. Intrarea acestui autentic scriitor în literatura românească, e foarte viu discutată. Ceiace a atras atenţia din scrisul noului romancier, a fost doza de umor românesc pe care pana d-lui N. Crevedia l-a exploatat uimitor, în poezie, în epigramă, în nuvelă ca şi în ziaristica zilnică. Buruieni de dragoste e caracteristica aceluiaşi epic atrăgător, generator de mari şi nebănuite contraste. ■ Ion Pillat: Portrete lirice, edit. Cugetarea; Bucureşti. Cartea d-lui Ion Pillat cuprinde o serie de articole, scrise succint de documentat asupra fenomenului liric contemporan. Metodele de investigaţie, cu care poetul Miorcanilor intuieşte suprafaţa şi planul de experienţe al marilor lirici Goethe, Valéry, Rilke, Baudelaire, sau atmosfera metafizică a sensibilităţilor colective, (Sufletul irlandez în poezie, Lirica modernă americană, etc.) identifică o atitudine de vizionar sensibil, din care se desprinde şi-o estetică specială în ceiace priveşte analiza fenomenului liric. Insăşi experienţa poetică a autorului acestor Portrete lirice, transpune înţelegerea poesiei pe un plan spiritual circumcis unei asociaţii interne, transfiguratoare în întreaga ei simetrie verticală. Editura Cugetarea, tipărind cartea d-lui Ion Pillat, a făcut un mare serviciu literaturii româneşti, căreia îi lipsesc multe lucruri de asemenea natură. ■ George Onciul: Fr. I. Sulzer despre muzica noastră, în anul 1878. Cernăuţi 1937. Lucrări de strictă specialitate cari să lămurească aşa cum se cuvine muzica românească, mai ales cea populară, lipsesc la noi. Se ştie doar câtă importanţă se dă acestei probleme, de care se leagă atâtea manifestări culturale în alte ţări. D-l George Onciul analizează în lucrarea d-sale netemeinicia acuzaţiilor pe cari Fr. Sulzer, aduce muzicei noastre populare. Interesant e faptul că distinsul muzicolog bucovinean dovedeşte eroarea, care la Sulzer ia în unele părţi aspect de tendinţă generală, prin chiar exemplificările la cari recurge şi Sulzer. Odată cu aceasta d-l Georghe Onciul stabileşte interesante şi bine precizate concluzii în ceiace priveşte influenţele suferite de folclorul muzical românesc, cât şi originea diferitelor obiceiuri în cari muzica are rol principal. ■ Grigore Nandriş: Aurel C. Popovici (1863—1917) edit. Societăţii pentru cultura şi literatura română în Bucovina, Cernăuţi, 1937. Distinsul slavist al universităţii cernăuţene reactualizează energia politicii naţionale a lui Aurel C. Popovici, a cărui axă de gândire viza, cum nu se poate mai precis, rosturile spirituale ale neamului. Descendentul unei familii modeste de meseriaşi din Banat, Aurel C. Popovici, a îndurat cele mai crâncene tratamente pentru atitudinea sa rectilinie în apărarea etnicului românesc. „Aurel C. Popovici îşi întemiază credinţa în misiunea neamului său pe creştinism", spune d-l Grigore Nandriş la pg. 23. Aceasta ne ajunge pentru a înţelege unitatea morală a statului, pe care o vizează dialectica sa de o rară vigoare. Lectură cărţii d-lui prof. univ. Grigore Nandriş lămureşte toate laturile de gândire ale luptătorului de forţă Aurel C. Popovici. ■ Dimitrie Bucevschi: O viaţa de om în slujba neamului. Schiţă istorică despre Tipografia Mitropolitul Silvestru. D-l Dimitrie Bucevschi ne dă în lucrarea d-sale o succintă şi foarte lămuritoare schiţă asupra desvoltării celei mai vechi tipografii româneşti din Bucovina. Claritatea cu care sânt redate fazele istorice în înjghebarea acestei instituţii culturale la care actualul director a depus toată râvna şi înţelegerea d-sale, fac din lucrarea aceasta o lectură agreabilă şi folositoare oricărui intelectual. ■ Onu Arbore: Simţire nouă (nuvele) 1937. Debutul literar al d-lui Arbore cu acest proaspăt volum, dovedeşte o simţire aleasă şi situaţii analizate cu multă pătrundere psihologică. Trecând peste unele reticenţe de stil am impresia că nu peste mult timp d-sa va câştiga un loc în epicul contimporan. ■ Traian Mihăilescu: Cartea albastră, poeme. Memnon 1937. Oricât am încerca să ne apropiem de vre-o poezie a acestui nou poet ni-e imposibil. Pentru noi intuiţia lirică e experienţă, e trăire autentică. Pe lângă aceasta poemul are anume legi simetrice, o logică a lui specială, o transpunere în plan spiritual. De lucrul acesta d-l Mihăilescu n'a ţinut seamă, de aceia poemul d-sale se prezintă fad, fără nici o expresie care să reţină, sau să determine vre-o asociaţie de sensibilităţi. ■ Grigore Bugarin: Florile satului. E un mănunchi de flori de câmp prin care se străvede sufletul satului românesc. ■

GEORGE DRUMUR

■ D-l Camil Petrescu, pe lângă scriitor de mari proporţii epice şi lirice, este şi un naţionalist convins de întâietatea valorii etnicului românesc. Gazetar de frunte şi-a atras duşmănia paraziţilor jidani, pentru atitudinea d-sale curat românească. Adercii, Călugării, Baltazarii şi alte asemenea specimene semite nu pot privi cu ochi curaţi realizarea adevăratelor valori româneşti în matca directivelor htonice. ■ D-l Mihail Polihroniade, profund cunoscător al problemelor de politică externă, expune situaţiile internaţionale atât de clar, încât cronicile d-sale sânt un model de previziune în această materie. ■ „Viori de lut" se numeşte volumul de versuri în curs de apariţie, al d-lui Teodor Al. Munteanu, de-o gingăşie şi viziune lirică rar întâlnită în poezia nouă. Ca dovadă reprodu-

cem: *S'au vărsat mările în frunza de sevă plină, | Brumaţi de lună, în voioagă, înmuguresc ştiuleţii. | Curge liniştea în jghiaburi nesfârşite | Şi Arhanghelii botează alte vieţi . . .* (Lanuri de porumb) sau: *Gând mândru se sbate sub talpă de lut, | Se strâng din adâncuri durerile toate; | In iarna baladei cresc holde de vis, | Cad uşile vremii cu grele lăcate.* (Toamnă).

G. D.

ŞCOLARE ŞI ALTELE

■ Revista noastră, caşi ziarul „Buna-Vestire" au desvăluit câteva triste apucături ale unor „educatori" ai tineretului dintr'un târg de provincie. Aflăm că anonimii acuzaţi au făcut să apară într'un ziar din Cernăuţi un comunicat, în care spun că au lucrat conform legilor, ordinelor şi dispoziţiilor oficiale. Zicem: toate mârşăviile se pot ascunde după paragrafe acolo unde lipseşte conştiinţă românească. ■ In numărul trecut am publicat un articol al camaradului prof. Al. Bogza, în care, într'o formă reţinută şi elegantă, arăta de câtă patimă şi orbire sunt capabili unii pseudoeducatori ai şcolărimii româneşti. D. Bogza scrie că d. director al Liceului din Câmpulung a motivat slabul rezultat al învăţământului, prin faptul că „un ignorant care stă ascuns în umbră v'a abătut dela rosturile voastre şcolare". D. director Bileţchi ne trimite o scrisoare prin care se scuză că n'a vrut să facă aluzie la d. Bogza prin cuvântul „ignorant". Credem şi noi! Dar, rugăm pe d. director ca înainte de a se grăbi cu scrisori, să citească mai atent articolul ce-l atinge — tot atât de atent precum timp de două luni, a citit, cu creionul în mână, cartea Căpitanului „Pentru Legionari", lectură după care întrebuinţarea epitetului de „ignorant" este o bâtă ce sparge capul celui ce o asvârle! Cât priveşte cuvintele „necivilizate" despre care d. director spune că i s'au atribuit pe nedrept, aceeaşi lectură atentă îl va desminţi. Ele constitue de fapt limbajul obişnuit al profesorilor democraţi şi jidoviţi din Câmpulung, la adresa legionarilor, dar d. Bogza nu afirmă nicăiri că d. Director le-ar fi monopolizat sau măcar utilizat în discursul său de pomină. ■ Marii prieteni ai jidanilor comunişti, autorii eliminării din clasa a opta a premiantului I al liceului din Câmpulung Ovidiu Găină, se svârcolesc să iasă din fundul mlaştinei morale în care au căzut. In lipsa unui ziar în care să ne ocupăm de dânşii, atragem binevoitoarea atenţie a Inspectoratului General Şcolar din Cernăuţi asupra activităţii pedagogice şi sociale a acestor specimene, până astăzi ocrotite de solidaritatea de generaţie a acelor Inspectori cari de mult ar fi trebuit să-i cerceteze şi sancţioneze. Ce păcat că n'are şi corpul didactic un consiliu de reformă!

SOCIALE

■ Drept ar fi să facă şanţuri şi să pietruiască şosele cei cari umblă cu maşina pe ele, nu numai cei cari înghit praful în urma lor. ■ Dece s'a suspendat munca obştească pentru Roman, în Aprilie trecut, şi pentru satele din jur nu? Pentrucă în oraş jidanii sunt majoritatea. Lor munca braţelor le repugnă. Şi au obţinut telefonic scutire. ■ Jidanii dintr'un sat basarabean (sat exclusiv de jidani, cum sunt pe-acolo) n'au vrut să iasă la lucru premilităresc. Au vrut în schimb să plătească gloabă. Românii din satul vecin au spus că dacă nu ies jidanii la lucru, dece să meargă ei? Şi atunci de nevoie au trebuit să iasă şi câţiva jidani. Satul jidovesc are patru mii de locuitori. ■ „Populaţia satelor a primit pretutindeni aplicarea legii cu încredere" (discurs ministerial optimist la Radio). De pildă la Cuciurul Mare, lângă Cernăuţi (nu-i aşa, domn'prefect?), unde sătenii au dovedit că înţeleg să lucreze din dragoste *alături* de „domni" — dar nu cu sila *sub* ei. Iar copiii nu şi-i dau la boeresc. Cum au spus, aşa au făcut. ■ Au şi Germanii Hitlerjugend şi Italienii Opera Nazionale Balilla, organizaţii de educaţie naţională a tineretului, dar cel puţin acole ele sunt organic încadrate structurii statului şi spiritualităţii predomnitoare. La noi democraţia liberală, fecundată de viclenie masonică, a născut pui hibrid „fascist", cu nemărturisită intenţie de a amortiza prin artificiu exterior „primejdia" consfinţirii tinerimii româneşti întru naţionalism veritabil, legionar. Tare ne temem că într'o bună zi puiul îşi va mânca părinţii.

EDILITARE

■ Cernăuţii sunt un oraş incomparabil. Ca jeg, murdărie, mârşăvie, lăfăială pe străzi, pieţe, în grădini şi în case. Pricina? E dublă. Jidanii murdăresc cât pot, căci gunoiul le este mediul preferat de fojgăire. Iar edilii dau din umeri, nemaiputând dovedi cu înlăturarea spurcăciunii publice. O poliţie edilitară nu există. Astfel tot jidanul aruncă zoile şi lăturile în faţa casei, nepedepsit şi neamendat de nimeni. Coji, hârtii, cotoare, cârpe, totul se aruncă în stradă. Specificul Cernăuţilor este că put, put îngrozitor a canal şi rapăn nespălat. Nori de praf, din bălegar uscat, vapori de urină cavalină îmbălsămează atmosfera fericitului oraş. Pavajul e o tragedie. Auzim că Timişoara a alocat credite de cincizeci de milioane şi se repavează toată cu asfalt. La noi se pavează bucăţelele unde locuesc prefecţii şi primarii. Cel puţin dacă s'ar alege primar în fiecare an depe altă stradă. Artere principale, ca strada Cuza-Vodă, 11 Noembrie, Sf. Treime, sunt numai hârtoape şi praf. Aşa se întâmplă unde tot ce se face e numai rulare de capital de dragul marginei de comision inerente, şi nimic dragoste de igienă şi frumos. Legea ar fi ca cei ce se îmbogăţesc din gros în acest oraş să şi plătească pentru îmbunătăţirea şi înfrumuseţarea lui. Dar cei şaizeci şi şase de mii de jidani ai Cernăuţilor se mulţumesc să spurce unde stau. Iar noi stăpânii creştini trebue să rânim scârboşenia lor, zadarnic şi fără spor. Ah, ce bune ar fi cravaşa şi amenda aplicate pe loc, cum ar mai dispărea lăturile şi jegul! Iarnă, vino mai curând şi acopere sub zăbranic imaculat ticăloşia pripăşiţilor şi oblăduitorilor locului acestuia nefericit!

BARBU SLUŞANSCHI

STUDENŢEŞTI

■ Procesul studenţilor cernăuţeni care s'a judecat zilele trecute la Craiova, a însemnat o adâncă cimentare de unire nedespărţită a aceluiaş suflet românesc semănat la capete de ţară. In Oltenia au găsit fagii bucovineni înţelesul lor românesc în verde. Era de faţă la proces, toată elita românească a Craiovei, începând cu venerabilul decan al baroului de Dolj, Emil Sgoanţă, şi până la ultimul muncitor legionar. Ţăranii olteni auzind că au venit studenţii Bucovinei la Craiova au trimis un praznic întreg, de parcă era la Boian sau la Cuciurul Mare. Ce-şi vor fi zis Pandurii aceştia? Au auzit şi ei că o canalie a înjurat memoria lui Moţa şi Marin. Tare era neliniştit sufletul lor, ca şi al arcaşilor din Bucovina. Dar într'o zi 10 studenţi şi-au împlinit datoria pe care le-o impunea nu numai durerea lor şi a neamului dar şi legile organizaţiilor studenţimei bucovinene şi pentru că n'au lăsat să cadă infamia pe capul întregei studenţimi, au trebuit să sufere 6 luni de închisoare. S'au dus la Craiova români de pretutindeni şi-au spus în faţa Consiliului că gestul celor 10 nu numai că n'a tulburat ordinea de stat dar a întărit-o fiindcă n'a tulburat ci a întărit inimile românilor. Dar Pandurii au mai putut afla că în Bucovina sunt două ordine de Stat, una a românilor şi alta a străinilor. Şi că guvernul se îngrijeşte în primul rând de ordinea străinilor. Şi dacă s'a bucurat sufletul românesc în faţa reacţiunii studenţilor s'a tulburat adânc sufletul Iudei. Nu e vorba de apărarea ordinei de stat româneşti ci de apărarea celor ce sapă această ordine. De aceia puţin interesează care va fi sentinţa Tribunalului de la Craiova pentru că suntem convinşi că Tribunalul sufletului românesc a pronunţat de mult achitarea.

G. MACRIN

INSEMNARI

■ In arşiţa istovitoare a unei jumătăţi de vară şi în supraabundenţa ploioasă a celeilalte, peste huzurul jidovesc din colţurile climatice ale României şi cel politicianist românesc dincolo de hotare, cuvintele Inalt Prea Sfinţitului nostru Patriarh au turnat jar şi foc. De mult aştepta Românul despoiat de drepturi şi putere un cuvânt întăritor dela Biserică. De atâtea ori s'a întrebat tineretul acestei naţii, încleştat în luptă cu hidra satanică, de ce nu vine îndemnul categoric şi tăţiş dela deţinătorii cuvântului Dumnezeesc. Prea fericitul nostru Părinte l-a spus cum l-am dorit: „Unde e scris că voi, evreii aveţi privilegiul de-a trăi pe spinarea altor popoare şi pe spinarea noastră, a României, ca nişte paraziţi?... Deci, logic şi sfânt. Aveţi organizaţii puternice, aveţi bani cât vreţi, aveţi legături mondiale, aveţi pricepere, aveţi isteţime, ştiţi exploata orice situaţie, aveţi destule calităţi şi posibilităţi ca să vă căutaţi şi găsiţi şi câştigaţi undeva un loc, un pământ, o ţară, o patrie, încă neocupată de alţii. Colonizaţi-vă, aşezaţi-vă acolo, munciţi pământul, asudaţi la muncă grea ca toate celelalte popoare. Trăiţi, ajutaţi-vă, apăraţi-vă şi exploataţi-vă unii pe alţii; dar nu pe noi şi pe alte popoare, cărora cu rafinăriile etnice şi talmudice le duceţi şi acaparaţi tot belşugul"... **Biserica noastră e în făgaşul istoriei româneşti. Crucea luminează şi deschide drum luptei de izbăvire şi înviere a naţiei.** Nu importă că iuda, slugile şi trădătorii se ridică împotrivă-i. Chiar „dela tribuna Parlamentului". Şi chiar de le zice Petrescu şi necinstesc o tresă de colonel. ■ Cuvintele Sanctităţii Sale le subliniază întreaga biserică ortodoxă română. „Credinţa", „revista bilunară a Consiliului eparhiel din Cernăuţi", scrie: „Glasul Patriarhului Miron, glas de proroc pentru izbăvirea neamului", reproducând declaraţiile I. P. Sfinţitului în întregime. Iar „Telegraful Român", oficiosul Mitropoliei ardelene, într'un lung articol intitulat „Problema evreiască în ţara noastră", după ce-l felicită pe Fericitul Patriarh şi-l asigură „că toţi erarhii, întreg clerul şi poporul sfintei noastre biserici este cu I. P. S. Sa", notează aceste categorice cuvinte, ce trebuesc citite şi recitite: „Stăpân al acestui pământ e neamul românesc. Dreptul acesta nu-i permis să i-l conteste şi nu trebue să-l împartă cu nimeni de pe pământ. Numai pe Dumnezeu îl putem recunoaşte Domn peste noi. Iar Dumnezeu ne-a dat nouă spre stăpânire acest pământ. Dar în democraţia confuză, aşa cum e concepută şi cum se practică azi, mai apare neamul românesc ca unitate distinctă şi suverană, care decide el de soarta pământului românesc? In democraţia, nelimitată de anumite axiome, neamul se pulverizează în inşi efemeri cari îşi urmăresc interesele lor de-o zi sacrificând interesele colective şi pentru veacuri ale neamului". ■ C u v â n t d e p o m e n i r e. S'au scurs, până la 21 Iulie 1937, 30 de ani de când a plecat spre pământ, într'un car cu patru boi şi pe crengi de stejar, trupul neînleţit al lui N i c o l a e G r i g o r e s c u. Pictura românească numără azi valori multe şi autentice. Dar Nicolae Grigorescu îşi păstrează locul de cinste în sufletul nostru al tuturora, căci paleta lui a dat formă şi culoare la ceea ce formează esenţa şi caracteristica vieţii şi atmosferei româneşti. Sunt opere plastice cari se impun prin ingeniozitatea cu care creatorul lor a realizat anumite note. Picturile şi desenele lui Grigorescu, însă, ne sunt d r a g i, căci ele ne vorbesc de fapte glorioase cari ne îndreptăţesc ca neam la un loc sub soare, dar mai ales ele ne duc, cu acea neîntrecută armonie şi căldură a liniilor şi culorilor, în lumea carelor cu boi şi a „Primăverei", în lumea „Ciobănaşului" şi a „Păstoriţei", unde se mai poate găsi izvorul curat al învierii româneşti.

Ion Negură

■ In curând va trebui reînoită pe încă şase luni cenzura şi starea de asediu. In ziua de astăzi un guvern democratic şi liberal, cum e al nostru, e de neînchipuit fără cenzură şi stare de asediu. Numai în cazul când guvernul ar avea de gând să se ducă curând, fiind că „şi-a împlinit misiunea", nu se va prelungi „starea excepţională" pentru a lăsa viitorului regim, tot democrat, o situaţie cât mai „grea". Aşa dară va trebui să ne aşteptăm peste câteva zile la „descoperiri senzaţionale" ale Siguranţei, la cine ştie ce „comploturi la ordinea de Stat", „incidente", etc. Presa din Sărindar se pregăteşte pentru a filma evenimentele montate de Siguranţă şi guvern, iar partidele de opoziţie îşi pregătesc loviturile pe tema „dezastrului" în care a fost adusă ţara. Suntem curioşi să vedem ce mai pregătesc „extremiştii" în special cei de dreapta. Corpul muncitoresc legionar a ajuns luna trecută la 1300 unităţi; aşa dară nu se poate să nu se descopere „pericolul extremist în fabrici". ■ Nu ştiu dacă se mai găsesc în alte părţi prefecţi atât de „prieteni ai legionarilor" ca în Bucovina. Artur Apati cel care a arestat prima cruce ridicată de legionari la Storojineţ sub pretext că s'a scris pe ea „Buna Vestire", alt „prieten" Gheorghe Vântu dela Cernăuţi care a arestat crucea dela Cuciurul Mare, dumnealui cuconu Cojocariu dela Suceava, unde comuniştii jidani taie crucile chiar sub nasul autorităţilor, şi aşa mai departe. Nu e departe ziua când fiecare îşi va primi răsplata după faptele sale: celui cu dijma, dijmă; celui cu ocara, ocară; celui cu „prietenia", „prietenie". ■ Generalul Cantacuzino e bolnav. Şi alăturea de el simte întreaga mişcare legionară, şi sufere cu adevărat. Când se îmbolnăveşte un şef de partid încep a surâde în primul rând frunţile partizanilor căci fiecare aşteaptă să-i ia locul. Partidele sunt corpuri în care viaţa nu mai face nici o legătură între părţi. De aceia lipsurile unor părţi se fac spre belşugul celorlalte. Legiunea este însă un organism viu. De aceia suferinţa celui din urmă legionar o simte legiunea întreagă. Cine, afară de legionari, îşi poate închipui durerea generalului şi durerea Legiunei? Scrie fiecare legionar, prin pana D-lui Prof. Dragoş Protopopescu dela Buna Vestire: „Bătrân neîncovoiat, spadasin al restriştei, pamfletar al vieţei, duelgiu al morţei, erou de zi şi noapte, erou de fiecare clipă, superb mucenic şi mare ironist al destinului, primeşte te rog dela masa mea de scris până la picioarele patului tău dela Predeal, fruntea mea prosternată".

George Macrin

■ D-l prof. N. I. Herescu, om de înaltă cultură clasică, documentează în cartea d-sale despre clasicism, opera de refacere spirituală a epocei noastre, prin sfera clasicismului, şi insistă mai ales asupra necesităţii de formare a caracterelor în şcoala acestei temelii a culturii. ■ Jidanii încep să fie din ce în ce mai obraznici. Ponegresc tot ceiace nu intră în sfera lor de distrugere a celace are neamul nostru mai sfânt. Canaliile acestea trebuiesc lovite peste scăfârlie ca să se astâmpere odată. Cuibul de viespi galiţiene dela Facla, de bunăoară, ar trebui opărit. Nu se poate să li se ierte sălbătăcia cu care au atacat şi mai atacă, pe d-l prof. N. Iorga, pentru faptul că marele nostru istoric a documentat cum nu se poate mai precis în „Iudaica" ce-a însemnat invazia jidovească pentru neamul românesc. ■ D-l Valeriu Cârdu al cărui volum de poezie „Cuiburi de lumină" îl simţim aşa de aproape de suflet, înscrie zilnic în paginile Bunei Vestiri durerea acestui neam, ros până în măduva oaselor de politicianism. ■ Aflăm că d-l prof. univ. Dragoş Protopopescu, directorul ziarului Buna Vestire, lucrează la traducerea operelor clasice a literaturii engleze. Cunoscând sensibilitatea acestui fecund scriitor român, apreciat şi în cercurile literare britanice, noua d-sale operă va însemna mare operă, foarte utilă experienţei literare româneşti. Tot d-l Dragoş Protopopescu lucrează şi la o piesă de teatru cu care se va deschide stagiunea teatrală din Bucureşti. ■ Opunem tuturor scabrozităţilor literare jidoveşti şi a cozilor de topor, scrisul autentic de înaltă intuiţie epică, al comandantului legionar N. Totu. Nuvelele d-sale ca şi amintirile se citesc cu o pasiune rar întâlnită. Ne identificăm fiecare din noi în aceste experienţe unde nimic nu apare diformat. Aceasta e o mare calitate de cari puţin scriitori contemporani dau dovadă ■ „Vremea", condusă de d-nii Vladimir şi C. Donescu, trece din ce în ce mai mult pe linia destinelor istorice ale acestui neam. Indepărtarea tuturor iuilelor şi a diverşilor Peltzi n'a fost în paguba scrisului românesc; din contră: asemenea atitudini ridică prestigiul acestui scris, la ceiace trebue el să însemne în renaşterea spiritualităţii româneşti. ■ Insemnăm aci succesul cu care Gabriel Bălănescu, acest scriitor de temperament, distruge ţaţele literare dela Facla şi alte asemenea ascunzişuri de vipere.

George Drumur

REDACŢIONALE

■ Clişeul din pagina întâia se datoreşte talentantei domnişoare Mioara Nanov. ■ Poşta redacţiei n'avem. Cei cari ne cer vre-un răspuns să adaoge mărcile necesare. ■ D-nii autori, cari doresc să li se recenzeze operele, sunt rugaţi a ni le trimite în dublu exemplar. ■ Directori: Liviu Rusu şi Mircea Streinul. Secretari de redacţie ai revistei sunt camarazii Ion Negură şi George Drumur. Redacţia şi Administraţia este în Piaţa Unirii No. 3, Cernăuţi, unde se vor trimite cărţile, revistele, manuscrisele şi tot ce priveşte ICONAR-ul. ■ Administratorul nostru pentru Bucureşti e camaradul S. B. Enache. ■ Il rugăm pe domnii colaboratori să ne trimită manuscrise citeţe şi revăzute. Pe viitor, orice manuscris ilizibil nu va mai fi luat în considerare. ■ ICONAR apare odată pe lună. ■ Abonamentul anual e de Lei 60. ■ An. II, No. 12; August 1937.

Tipografia „Mitropolitul Silvestru" Cernăuţi, Piaţa Unirii No. 3 (Palatul Naţional)